

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμοὺς μητρός σου» στέφανον γὰρ χαρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῇ, καὶ κλοιοὺν χρύσειον περὶ σῆ τραχήλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα.

Ἐπειδὴ ἔχω σκοπὸν, μικροὶ μου φίλοι, νὰ σᾶς εἶπω πολλὰ περὶ Περσῶν, θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς δώσω ἐνταῦθα ἰδέαν περὶ τῶν θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευεν ὁ λαὸς ἐκεῖνος. Ἡ φύσις καὶ ἡ ἐγκράτεια ἦσαν τὰ δύο πρωτίστα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐρακτῆριζον τοὺς Πέρσας· διότι εἰς αὐτοὺς οἱ νέοι ἐτρέφοντο μὲ ἄρτον καὶ κάρδαμον, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔκαμνον βεβαίως ἰσχυροὺς καὶ ῥωμαλαιοὺς ἄνδρας.

Ἴσως θὰ ἐκπλαγῆτε, ὅταν μάθητε, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Περσίας δὲν ἐγνώριζον ἄλλας θεότητας παρὰ τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, τὴν γῆν, καὶ τὸν ἀέρα, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην· ἀλλὰ δὲν ἀνήγειρον εἰς αὐτὰ διόλου ναοὺς, οὐδὲ θυσιαστήρια, καὶ ἐκείνον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων ἐπρόσφερον θυσίαν ὑπὲρ αὐτῶν σφαιρικοὺς ζῶά τινα.

Τώρα καταλαμβάνετε εὐκόλως, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὅτι ὁ λαὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ, δὲν ἐφοβήθη περὶ πλεονέκτητον ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ τὴν νύκτα καὶ τὸ σκότος· ἐπαρατηροῦντες, ὅτι ἔλειπε τὸ φῶς, καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, ἐφαντάσθησαν, ὅτι κάποια θεοὶς κακοποιῶν τὸ ἠνάγκαζε νὰ κρύπτεται, καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ δώσῃ κανὲν ὄνομα εἰς τὸν κακοποιὸν τούτον θεόν, τὸν ὠνόμασαν Ἀριμάνην. Λοιπὸν ὁ τρομερὸς Ἀριμάνης δι' αὐτοὺς ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Ὁραμάζην.

Ὅθεν ὁ Ὁραμάζης καὶ ὁ Ἀριμάνης ἦσαν αἱ δύο κύριαι θεότητες τῶν Περσῶν καὶ εἰς μὲν τὸν Ὁραμάζην ἀπέδιδον ὅλα τὰ ἀγαθὰ, δηλαδὴ τὴν ζωὴν, τὴν υἰγιάν, τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, τὴν δημιουργίαν ὅλων τῶν ὠφελίμων πραγμάτων, καὶ κατ' ἐξοχίαν τὸν φωτός· εἰς δὲ τὸν Ἀριμάνην ὅλα τὰ κακὰ, τὰς ἀσθενείας, τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς, τὴν δημιουργίαν ὅλων τῶν βλαβερῶν πραγμάτων, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἔτρεμον. Ἡ κατοικία τοῦ Ὁραμάζης ὑπετίθετο, ὅτι ἦτο εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον ὑπεστήριζε

ἐν ὑψηλὸν ὄρος, καὶ ἀνέβαινον ἐκεῖ διὰ θαυμασίας γεφύρας, φυλαττομένης ἀπὸ πιστὸν σκύλον. Ὁ δὲ Ἀριμάνης κατώκει εἰς τὰς τρομερὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, ὅπου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ. Καὶ οἱ δύο δὲ οὗτοι θεοὶ εἶχον καλοὺς ἢ κακοὺς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦν τὰς θελήσεις των ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄν ἐπροσέξατε καλῶς, ἀγαπητοὶ παῖδες, εἰς ὅ,τι σᾶς εἶπον, θὰ ἐνοήσητε εὐκόλως ὁποῖαν δύναμιν εἶχον εἰς τὰς καρδίας τῶν Περσῶν οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι, οἱ τὸσον διαφορετικοὶ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Ὁραμάζης δὲ πρὸς τούτους τὸν Ὁραμάζην βασιλέα τῶν λευκῶν πνευμάτων, καὶ τὸν Ἀριμάνην βασιλέα τῶν μαύρων πνευμάτων, καὶ ἐφαντάζοντο, ὅτι ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔπρεπε νὰ εὐρίσκεται εἰς ἀδιάκοπον πόλεμον κατὰ τοῦ ἄλλου, διότι τῶντι τὸ καλὸν εἶναι πάντοτε ἐναντίον τοῦ κακοῦ, καθὼς καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι ἐναντία εἰς τὴν νύκτα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ τὰ ὠραία ἐκεῖνα ἄνθη τῶν κήπων, τῶν ὁποίων τὴν εὐωδίαν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀναπνήσετε, καὶ ὁ μικρὸς καὶ λευκὸς ἐκεῖνος σκύλος, ὁ ὁποῖος σᾶς ἀγαπᾷ καὶ σᾶς θωπεύει, καὶ τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κελαδεῖ μὲ τόσην φειδρότητα, ὅταν βλέπῃ τὸν ὠραῖον καιρὸν, ὅλα ταῦτα, εἰς ἀνετρέφεσθε μεταξὺ τῶν Περσῶν, ἤθελον σᾶς φανῆ ὡς δῶρον εὐεργετικὸν τοῦ Ὁραμάζης. Ἐξ ἐναντίας δέ, αὐταὶ αἱ μυτηραὶ ἄκανθαι, αἱ ὁποῖαι κεντιῶσι τὸ πρόσωπόν σας, ὅταν περνᾶτε ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ γείτονός σας· αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ὄφις, ὅστις κειροφυλακτεῖ νὰ δαγκᾷ τὸ λευκὸν σκυλάκι σας, αὐτὴ ἡ θλιθερὰ γλαυξ (κουκουβάγια), ἡ ὁποῖα κρύπτεται εἰς τὰ φύλλα τῆς παλαιᾶς ἐκείνης δρυὸς (βαλανιδιάς) διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ὅλα ταῦτα ἤθελον σᾶς φανῆ ἔργα τοῦ μαύρου Ἀριμάνης. Ἐν καιρῷ δὲ εἰρήνης μεταξὺ των, ὁ Ὁραμάζης ἔδιδε δῶρον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν καλοκαιρίαν, καὶ ὁ Ἀριμάνης ἔστειλε τὴν βροχὴν.

Ἄλλὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων θεοτήτων τῶν τῶσων διαφορετικῶν τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην, ὑπῆρχε τρίτος θεός, ὅστις ἐκράτει τὸν μέσον ὄρον, καὶ ἐμπόδιζε τὸν Ἀριμάνην ἀπὸ τοῦ νὰ καταφέρῃται ἐναντίον τοῦ Ὁραμάζης, καθὼς ὁ Βιχνοῦ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, ἦτο

μεταξὺ τοῦ δημιουργοῦ Βράχμα καὶ τοῦ καταστροφέως Σίθα· αὐτὸς δὲ ὁ μεσολαβῶν θεὸς ἦτο ὁ Μίθρας, ἦτοι ὁ ἥλιος, τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο ἄστρον, τὸ ὅποιον οὔτε τὸ φῶς, οὔτε τὸ σκότος ἀφίνει νὰ ὑπερνικήσῃ, διότι ἀδιακόπως ἐνεργεῖ ὡς τὸ φῶς νὰ διαδέχεται τὸ σκότος. Τὸν ἐλάτρευον δὲ ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ φωτός, καὶ ἐκτὸς τῶν θυσιῶν, τὰς ὁποίας ἐπρόσφερον εἰς τὰ ὄρη, ἔμβαινον εἰς σκοτεινὰ σπήλαια, ὅπου ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν μυστηριώδη τινα λατρείαν. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Μίθρα ὠνομάζοντο *Μάγοι*, περὶ τῶν ὁποίων θὰ σᾶς λαλήσω κατόπιν, καὶ ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τούτων ὠνομάζετο *Ζοροάστρης*· καὶ οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τῆς λατρείας τοῦ πυρός, θέλων ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἥλιον θείας τιμᾶς, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΜΕΝΤΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Μαυῆρος, ἔνδοξος χημικὸς Γερμανός, ἠγάπησε τὸν Παρμεντιέρον καὶ ἔλαβεν εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ νεανίας, παρατηρῶν μετὰ περιεργείας, πλησίον τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ, μερικοὺς βολβούς, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἔφερον ἐκεῖ, ἠρώτησε περὶ αὐτῶν τὸν ἀγαθὸν του καθηγητήν.

Καὶ οὗτος δὲ ὁ ἴδιος παρατηρῶν τοὺς βολβούς μετὰ προσοχῆς εἶπε πρὸς τὸν Παρμεντιέρον· « Αὐτὰ εἶναι γεώμηλα, δηλ. καρπός, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ὠριμάσῃ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀέρος, ὡς τὰ λοιπὰ φυτά, ἀλλὰ τρέφεται ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς γῆς· καὶ ἐπειδὴ, ὡς στοχάζομαι, ὁ βολβὸς οὗτος, ὦν ἀκόμη πολλὰ ὀλίγον γνωστός ἐν Εὐρώπῃ, πρέπει νὰ περιέχῃ συστατικὰ ἄρκετὰ περιέργα, θέλω νὰ κάμω δοκιμὰς χημικὰς. »

Ὁ δὲ Παρμεντιέρος, ὅστις ἐκράτει ἕνα τῶν βολβῶν ἐκείνων εἰς χεῖρας, τὸν ἐσφύγγισε πρῶτον μὲ μίαν ἄκραν τοῦ φορέματός του, ἔπειτα τὸν ἔφερον εἰς τὸ στόμα του, καὶ ἐδάγκασε θαρρᾶλῶς τὸν καρπόν.

« Τί κάμνεις αὐτοῦ ; . . . ἀνέκραξε δυνατὰ ὁ χημικός. Αὐτὴ ἡ τροφή εἶναι μόνον διὰ χοίρους προσδιωρισμένη.

— Αἱ! ἀλλ' οἱ χοῖροι, εἶπεν ὁ Παρμεντιέρος, γνωρίζουσι νὰ διακρίνωσι τὰ καλὴν τροφήν. Αὐτοὶ δὲν εὐρίσκουσι τὰ ὕδνα (εἶδος γλυκατάτου ἀμανίτου); Θέλω νὰ δοκιμάσω.

— Τότε, ἄς τὸν βράσωμεν, καὶ θὰ σὲ μιμηθῶ, εἶπεν ὁ Μαυῆρος. Ἄς ἴδωμεν, ἂν πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φάγῃ ἀελαβῶς τὸν βολβὸν τοῦτον.

Ἴδου λοιπὸν οἱ δύο ἡμῶν σοφοὶ θέτοντες τὰ γεώμηλα ταῦτα εἰς μίαν χύτραν γεμάτην ἀπὸ ὕδωρ, καὶ θεωροῦντες αὐτὰ μετὰ προσοχῆς βράζοντα.

Μετ' ὀλίγον παρατηρήσαντες, ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς τῶν γεωμήλων ἔσκασεν ἐσυμπέρανον, ὅτι ἡ ἐργασία ἐτελείωσθε, καὶ ἐσήκωσαν τὴν χύτραν ἀπὸ τὸ πῦρ, ἀμφότεροι δὲ ἔκαυσαν τὰ δάκτυλά των διὰ νὰ ἐκφυλδίσωσι τὸν καρπὸν καὶ φθάσωσι ταχύτερον εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

« Ἐξαιρετὸν πρᾶγμα! . . . ἀνεφώνησαν, ἀφοῦ ἐγύθησαν τὴν τροφήν ἐκείνην, ἄγνωστον ἕως τότε.

Καὶ οἱ δύο δὲ ἐξ ἴσου εὐφράνθησαν διὰ τὴν σπουδαίαν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμον τὴν ἐπαύριον ὁ Παρμεντιέρος ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διότι εἶχε πεποιθήσιν τότε, ὅτι ἠδύνατο νὰ προικίσῃ τὴν Γαλλίαν μὲ πολύτιμον εὐεργέτημα.

Ἄλλὰ, φεῦ! κανὲν πρᾶγμα δὲν κατορθώνεται δυσκολώτερον, ὅσον τὸ καλόν. Διότι ὅτε ὁ Παρμεντιέρος, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπρότεινε τὸ γεώμηλον ὡς τροφήν τῶν ἀνθρώπων, οἱ σοφοὶ τὸν ἐπεριπαίζον λέγοντες. Φαίνεται, ὁ Παρμεντιέρος θέλει νὰ μᾶς κάμη λεπρούς μὲ τὰ γεώμηλά του· διότι ἐπίστευον, ὅτι τὰ γεώμηλα προξενοῦσι λέπραν.

— Εἶναι πλάνη· ἀπεκρίνετα πρὸς αὐτοὺς ὁ Παρμεντιέρος· τὸ γεώμηλον κατάγεται ἀπὸ τὴν Χιλὴν μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπου ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸ δριμύτητα ὀλεθρίαν· καὶ ἔκτοτε ἐγεννήθη ἡ ψευδὴς αὕτη ἰδέα· ἀλλ' εἰς τοὺς τόπους μας καλ-

λιεργείται χωνόμενον ἐντὸς τῆς γῆς, καὶ γίνεται τροφή ὑγιεινὴ καὶ ἄφθονος, ἢ ὅποια δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ σώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τῆν πείναν. »

Ἄλλ' οἱ σοφοὶ τὸν ἠκροάζοντο μετὰ δυσπιστίας, καὶ ἐχλεύαζον παραιτουῦντες αὐτόν.

Ὁ Παρμεντιέρος ἦτο μὲν πλούσιος ἀπὸ ἐπιστήμην, ἀλλὰ πτωχὸς ἀπὸ χρήματα, καὶ μὴ ἔχων οὐδὲ ἐλάχιστον τεμάχιον γῆς διὰ νὰ κάμῃ τὰς δοκιμάς, τὰς ὁποίας ἐπρότεινεν, ἐτήκετο ὡς τὸ κηρίον εἰς ματαίαις ἀποπειράς.

Ἄλλὰ διὰ τὴν ἱκανότητά του, τὰ προτερήματά του, καὶ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἐξετιμήθη ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, καὶ διὰ τῆς βοηθείας πολλῶν ὁμοφρόνων του, διωρίσθη φαρμακοποιὸς εἰς τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων· πλησίον δὲ τῆς κατοικίας τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὸ κατάστημα ἐκεῖνο, ὑπῆρχε καὶ κηπάριον. Ὅποῖον εὐτύχημα διὰ τὸν Παρμεντιέρον! Τώρα λοιπὸν εἶχε μίαν γωνίαν γῆς, διὰ νὰ φυτεύσῃ τοὺς ἀγαπητούς του βολβούς!

Μετ' ὀλίγον ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὰς προσπάθειάς τοῦ σοφοῦ· διότι ὅτε ὁ κῆπός του ἐσκεπάσθη ἀπὸ μικρὰ ἄνθη ἄγνωστα ἕως τότε εἰς Γαλλίαν, ἔτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Λουδοβίκος, ἐπισκεπτόμενος τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν διοικητὴν περὶ τοῦ φυτοῦ ἐκεῖνου.

Ὁ δικηκτὴς ἐδιηγήθη μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸν βασιλέα περὶ τῆς ἀνοσιᾶς δῆθεν ἐνὸς τῶν ὑποδεεστέρων του. Κατὰ καλὴν τύχην εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι ὁ Παρμεντιέρος ἐφαντάζετο, ὅτι τὸ φυτὸν ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ γίνῃ πρόξενον μεγάλης εὐτυχίας εἰς τοὺς πτωχοὺς· καὶ ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι συνετελεῖ εἰς τὸ νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχεῖς συνεκίνησε πάντοτε τὴν γενναίαν καρδίαν τοῦ ἱσ'. Λουδοβίκου, ἢ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐκάλεσε τὸν Παρμεντιέρον διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ· οὗτος δὲ τὸσον καλῶς ὑπεστήριξε τὴν ἰδέαν του, ὥστε ὁ βασιλεὺς, τοῦ παρεχώρησε ἐκτεταμένην γῆν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Σαβλωνίας πλησίον τῶν Παρισίων, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς δοκιμάς του εἰς

ἑπισημότερον τόπον, δώσας εἰς αὐτὸν καὶ ἱκανὰ χρήματα διὰ τὴν ἐπιτηδεύσασιν καὶ τὴν καλλιέργειαν.

Τὸ ἀκόλουθον θέρος ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀγρὸς ἐσκεπάσθη ἀπὸ ἄνθη γεωμήλων, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων ἔτρεχον διὰ νὰ τὰ ἀρπάξωσιν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἱσ'. Λουδοβίκος μεταβάς εἰς τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον μετ' ὄλων του τῶν αὐλικῶν ἔλαβεν ἐν ἄνθος, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν ἀμφοδίον τοῦ φορέματός του. Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀφορμὴ διὰ νὰ γίνῃται πολὺς λόγος περὶ τοῦ Παρμεντιέρου καὶ τῶν γεωμήλων του.

Τὸ πρῶτον φαγητὸν ἀπὸ γεώμηλα παρετέθη εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ἱσ'. καὶ ἡ βασίλισσα ἐπαρτήθησαν ἀπὸ τὴν γεῦσιν των, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἠκολούθησαν τὸ βασιλικὸν παράδειγμα, καὶ τότε ὁ Παρμεντιέρος ἠναγκάσθη νὰ ἀρτίστη στρατιώτας διὰ νὰ φυλάζωσι τὰ γεώμηλά του, τὰ ὅποια ἕκαστος ἐξεφρίζωνε κατὰ θέλησιν.

Καὶ ὅμως οἱ πεπαιδευμένοι παρενέβαλλον ἀκόμη ἐμπόδια εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν γεωμήλων. «Τὰ γεώμηλα, ἔλεγον, εἶναι καλὰ μόνον ἂν εἶναι φαγητὸν ἀνούσιον καὶ χωρὶς χυμόν.» Ἄλλ' ὁ Παρμεντιέρος ἐξήρχετο πάντοτε νικηκτὴς. Διότι προσκαλέσας εἰς συμπόσιον ὅλους τοὺς κακολόγους τούτους, παρέθηκεν εἰς τὴν τράπεζαν διαφόρων ἄλλων φαγητῶν ἐκ γεωμήλων, καὶ ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἔπιον καὶ διεσκεδάσθησαν, ὡμολόγησαν ὅτι εἶχον ἄδικον. Ὅθεν ὁ τελευταῖος οὗτος θρίαμβὸς ἐγενίευσσε τὸ πολῦτιμον τοῦτο φυτὸν.

Ἐκτοτε ἐξηπλώθη ἡ καλλιέργεια τῶν γεωμήλων εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Παρμεντιέρος ἔλαβε μεγάλας τιμὰς ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον ἱσ', ἀποκατάστατος καὶ ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα α'. ἔλαβεν ὄχι μόνον τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, σημαντικώτατον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ τὸν τίτλον τοῦ βαρώνου.

Ὁ Παρμεντιέρος γεννηθεὶς τὸ 1737 ἀπέθανε τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1813, εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν. Εἰς ἐκ τῶν βιογράφων του, ὅστις τὸν ἐγράψατο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, γράφει περὶ αὐτοῦ ταῦτα. «Ἡ φυτιογνωμία του εἶναι πλήρης χάριτος, ἔχει βλέμμα

γλυκύ, μακρὰν κόμην λευκὴν ὡς τὴν χιόνα, τὰ ὅποια παριστάνουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὡς εἰκόνα τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

(συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὅταν περάσωσιν οἱ μῆνες τῆς ἐργασίας, οἱ κάστορες ἀπολαύουσι τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην, καὶ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἀναπαύονται. Ἀφοῦ δὲ ἐπανέλθῃ ἡ καλοκαιρία, πηγαίνουσι εἰς τὰ δάση διὰ νὰ πολαύσωσι τῆς ἀνοίξεως τὰ καλά καὶ νὰ γευθῶσι καρπούς. Ὁ λοιπὸν αἱ μητέρες λαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ νεογνά των, καὶ ὀλίγον ὄλιγον διασκορπίζονται διὰ νὰ εὔρωσι καὶ φάγωσιν ὄλεθρα, καραβίδας, γλωροὺς φλοιούς, καὶ νὰ περάσωσι τὸ θέρος ἐπάνω τὰ νερά ἢ εἰς τὰ δάση. Δὲν συναθροίζονται δὲ ἐκ νέου παρὰ τὸ φθινόπωρον, ἐκτὸς ἐὰν αἱ πλημμύραι καταστρέψωσι τὰ προχώματα των ἢ παρασύρωσι τὰς καλύβας των· διότι τότε συνάζονται ἐπὶ τὰ νὰ τὰ ἀνακαινίσωσι.

Τὸ δὲ κινήσιον τοῦ κάστορος δὲν γίνεται εἰς ἄλλην ὥραν παρὰ τὸν χειμῶνα, διότι τότε μόνον τὸ δέρμα των εἶναι καλόν.

Σπανίως θηρεύεται ὁ κάστωρ μετὰ τὸ τουφέκιον, διότι κινδυνεύει νὰ διασκορπισθῇ ὀλόκληρος ἡ συνοικία, ἀλλὰ συλλαμβάνεται ἐν τῇ παγίδος. Τὰς δὲ παγίδας, ἀφοῦ θέσωσιν εἰς αὐτάς οἱ κυνηγοὶ ὄλεθρα ἀπὸ κλάδων γλωρῶν ἀλειμμένων μετὰ κόμμι, τὸ ὅποσον ὑπεραγαπῶσιν οἱ ζῶα ταῦτα, βυθίζουσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐρχόμενοι δὲ οἱ κάστορες νὰ φάγωσιν τὸν κλάδον, ἀνακινουσι τὸ ἐλατήριον, καὶ οὕτω συλλαμβάνονται βυθιζόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, ἂν δὲν προφθάσωσι ν' ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τῆν παγίδα ἢ νὰ τὴν παρασύρωσι μεθ' ἑαυτῶν. Εἶναι δὲ σπάνιον νὰ μὴ χάσωσιν οἱ κυνηγοὶ τὸ τρίτον τῶν παγίδων των κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐνίοτε τὸν χειμῶνα, ὅταν αἱ λίμναι παγώσωσιν, αἱ κυνηγοὶ ἀνοίγουσι μεγάλας τρύπας εἰς τὸν πάγον καὶ θέτουσιν ἐκεῖ τὰς παγίδας, ἔπειτα κτυπῶσι τὰς καλύβας διὰ νὰ διώκωσιν τοὺς κατοικοῦντας εἰς αὐτάς κάστορας, αἱ ὅποιοι καταφεύγουσιν

τὰς τρύπας διὰ νὰ σωθῶσι, συλλαμβάνονται εἰς τὰς παγίδας. Ἄλλοτε πάλιν διωκόμενοι καὶ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἐπίτηδες ἀνοιγμένας τρύπας ἐπὶ τοῦ πάγου ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, φρονεῦνται ὑπ' αὐτῶν διὰ πελέκεως, ὅταν ὑψώσωσι τὰς κεφαλὰς των διὰ ν' ἀναπνεύσωσι διότι δὲν δύνανται βέβαια νὰ ἦναι πάντοτε κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

Ἀφοῦ δὲ οἱ κυνηγοὶ οὗτοι καταστρέψωσι τὰς καλύβας καὶ συλλαμβάνωσιν πολλοὺς ἐκ τῶν καστόρων, τὰ ζῶα ταῦτα δὲν συνέρχονται εἰς κοινωίας. Ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον ἢ ἀπὸ τὴν δουλείαν διασκορπίζονται. Τὸ πνεῦμά των, τεταραγμένον ἐκ τοῦ φθινοπώρου, δὲν ἀναλαμβάνει πλέον τὴν προτέραν του γαλήνην· χώνονται εἰς ὑπογίους φωλεὰς ἀποβαλόντες καὶ τὰ πλεονεκτήματά των διότι δὲν ἐνασχολοῦνται εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὰς καθημερινὰς τὰς ἀνάγκας, καὶ καταγιγνώσκονται ἕκαστος εἰς ὅσα ἀποβλέπουσι μόνον τὸν ἑαυτῶν των, χάνουσιν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ ἐξῆς τὰς κοινωνικὰς ιδιότητας, τὰς ὁποίας ἐθαυμάσαμεν πρό ὀλίγου. Ὅθεν ὅπου

κίστρος ἐκφοβίζονται ἀπὸ ἀνθρώπου δὲν ζῶσιν εἰς καλύδας, ἀλλ' ἐντὸς τῆς γῆς ὡς ἐξῆς.

Σκάπτουσιν εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὑδάτων, εἰς ὑψώματι, φωλεάν, ἢ ὑποία ἐνίοτε ἔχει τριάκοντα μέτρα μήκους· πρὸς τὸ χαμηλὸν δὲ μέρος κατασκευάζουσι μικράν τινα λίμνην, ἢ ὑποία χρησιμεύει εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ λούωνται, καὶ αὐτοῦ ζῶσιν ἡσύχως. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς πλημμύρας αἱ ὑπόγειοι φωλεαὶ πλημμυροῦσιν, ἔχουσι τὴν εὐκολίαν ν' ἀναβαίνωσι πρὸς τὰ ἄνω ἐνώσω καὶ τὸ ὕδωρ ὑψοῦται. Ὅλοι οἱ κίστρος τῆς Εὐρώπης ζῶσι μεμονωμένοι καὶ εἰς ὑπογείους φωλεάς· γνωρίζονται δὲ οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τὸ δέρμα των, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες τῆς ῥάχως εἶναι καταφαγωμένοι ἀπὸ τὴν προστριβὴν τοῦ χρώματος ἐπὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν· διὰ τοῦτο καὶ τὸ δέρμα τοῦτο τῶν καστόρων τιμᾶται ὀλιγώτερον, παρὰ τὸ δέρμα τῶν καστόρων, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν εἰς κοινωνίας.

Τὸ δέρμα τοῦ ζώου τούτου σύγκριται ἀπὸ δύο εἶδη τριχωμάτων· τὸ μὲν ἐν εἶναι κοντὸν καὶ πυκνότατον, λεπτόν ὡς πτίλον, ἀδιὰ-πέραστον ἀπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ περικαλύπτει ἀμέσως τὸ δέρμα· τὸ δὲ ἄλλο εἶναι μακρότερον, στερεώτερον, ἀραιώτερον, καὶ δὲν χρησιμεύει δι' ἄλλο εἰμὴ διὰ νὰ προφυλάτῃ τὸ κατώτερον τρίχωμα, καὶ δὲν ἔχει πολλὴν ἀξίαν. Πρὸς κατασκευὴν τῶν λευκῶν πέλων μεταχειρίζονται τὸ ὑποκάτωθεν τῆς κοιλίας δέρμα· τὸ δὲ τῆς ῥάχως, τὸ ὁποῖον εἶναι μαῦρον, χρησιμεύει διὰ τοὺς συνήθεις πέλους. Τὸ ἐμπόριον τῶν δερμάτων τοῦ κάστορος εἶναι ὁ μεγαλύτερος πλοῦτος τοῦ Καναδά· ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ ζώου τούτου πλησιάζει νὰ ἐκλείψῃ, διὰ τὸ πολὺ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐκλείψῃ ἐντελῶς, ἐὰν δὲν κανονισθῇ τὸ κυνήγιον τοῦτο καταλλήλως. Οἱ ἄγριοι ἐνδύονται μὲ αὐτὰ τὸν χειμῶνα ἔχοντες ἔσθην τὸ τρίχωμα.

Ἄς σταθῶμεν ὀλίγον ἐνταῦθα, ὦ φίλοι παῖδες, διὰ νὰ θαυμάσωμεν πόσον ἢ σοφία τῆς θείας προνοίας εἶναι ἄπειρος εἰς τὴν δύναμιν τῆς καὶ ποικίλης εἰς τὰ ἔργα τῆς. Τὸ πλῆθος τῶν ζώων, τὰ ἴποια κατοικοῦσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας, ὑποδιαίρειται εἰς ἄπειρα εἶδη· καὶ ἐν τούτοις ἕκαστον εἶδος διακρίνεται ἀπὸ ὅλα

τὰ ἄλλα, καὶ ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρον ὀργανισμὸν τοῦ σώματός των, καὶ ἀπὸ τὸ ἐνστικτον, καὶ ἀπὸ τὰς ἐξείς, αἱ ὁποῖαι ἀνανεώνονται ἀμετάβλητοι εἰς ὅλας τὰς ἐπερχομένας γενεάς, καὶ αἱ ὁποῖαι ἄλλοῦ δὲν εὐρίσκονται τοιαῦτα παρὰ μόνον εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος· καὶ ἐν τούτοις ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα, τὰ οὕτω διακεκριμένα εἶναι φανερῶς συνδεδεμένα μεταξὺ των διὰ χαρακτηριστικῶν ἀξίων λόγου· εἰς ὅλα ταῦτα ἡ ζωὴ διατηρεῖται διὰ τῆς τροφῆς, καὶ τῆς ἀδιακόπου κινήσεως τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Δύναται τις νὰ εὕρῃ μαρτυρίας ἀξιοθαυμαστοτέρας ἀπὸ ταύτας, ὅτι ὅλα τὰ ὄντα χρεωστοῦσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς ἓνα καὶ μόνον Δημιουργόν, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις δὲν ἔχει ἄλλα ὄρια, παρ' ὅσα αὐτὴ ἡ δύναμις εὐαρεστεῖται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτήν;

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

Ἢ ὅταν λέγωμεν ἢ ἀκούωμεν τὴν λέξιν γίγας, ἐννοοῦμεν, ὦ φίλοι παῖδες, ἀνθρώπου τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα εἶναι πολὺ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τῶν συνήθων ἀνθρώπων, καὶ τοιοῦτον γένος ἀνθρώπων ἐπίστευον, ὅτι ὑπῆρχε ποτε. Εἰς τὴν μυθολογίαν μάλιστα θὰ μάθητε, ὅτι οἱ γίγαντες ἦσαν τέκνα τῆς Γῆς, ἔχοντες τεραστίαν ἀνδρίαν, ὑπερμέγεθος ἀνάστημα καὶ πόδας δράκοντος. Ἄλλ' οὔτε γένος γιγάντων ὑπῆρχε ποτε, οὔτε εἶναι ἀληθῆ ὅσα παράδοξα διηγοῦνται περὶ τούτων· διὰ δὲ τῶν πλαστῶν τούτων διηγήσεων ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσιν ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ μάθητε, ὅταν μεγαλώσῃτε.

Ἢ ἐν τούτοις εἰς τινὰ λαοὺς τὸ μέτριον ἀνάστημα εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημα ἄλλων λαῶν ὡς π. χ. εἰς τὴν Εὐρώπην, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Βέλγοι, οἱ Πολωνοί, εἶναι πολὺ ὑψηλότεροι τῶν Γάλλων. Οἱ Παταγόνες κάτοικοι τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἔχουσιν ἀνάστημα φθάνον γενικῶς μέχρι δύο μέτρων, καθὼς λέγουσιν οἱ περιηγηταί.

Ἢ Ἄλλ' εἰς ὅλας τὰς φυλὰς δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ σώματα, τῶν

ὁποῖον τὸ ἀνάστημα κατ' ἐξαιρέσιν ὑπερβαίνει πολὺ τὸ μέτριον. Εἰς τοὺς Παρισίους πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐφάνη Ἴσπανός τις, νέος ἀκόμη ὢν καὶ ἔχων ἀνάστημα δύο μέτρων καὶ τριάκοντα ἑκατοστῶν. Κατὰ δὲ τὸ 1847 ἦλθε καὶ ἐνταῦθα εἰς Ἀθήνας Ἀμερικανός τις τοῦ ὁποῖου τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα ἐξέπληξε πάντας. Ὁ δὲ γίγας Γολιάθ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, ἦτο θπήχεων καὶ μιᾶς παλάμης ὑψηλός, δηλαδὴ ὀλίγον τι περισσότερον τῶν 3 μέτρων. Τοῦ δὲ βασιλέως τῆς Βασάν τὸ ἀνάστημα κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὑπερέβαινε τὰ 4 μέτρα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι διὰ νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος εὐδαίμων ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ ἔχη ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία παιδιόθεν πρέπει νὰ διδάσκηται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦτο βλέπομεν, ὅτι καθ' ἑκάστην ἐκδίδονται βιβλία διάφορα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀφορῶντα, μὲ ἐφαρμογὰς ἠθικῶν παραγγελμάτων ὡς λόγου χάριν τὰ ἐσχάτως δημοσιευθέντα διαιτητικὰ παραγγέλματα τοῦ Κ. Ι. Κοκκῶνη, πρῶτον διευθυντοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων, τὰ δώδεκα ἠθικὰ διηγήματα τοῦ Κ. Γ. Κωνσταντινίδου καθηγητοῦ τοῦ Διδασκαλείου, ἡ ἡμετέρα ἠθικὴ ἐν τῷ βίῳ καὶ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ καὶ τόσα ἄλλα βιβλιάρια, ἡ σύνταξις τῶν ὁποίων, ἐκτὸς ἄλλων σκοπῶν ἔχει καὶ τὴν πρακτικὴν ἠθικὴν.

Ἄλλὰ καθὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νηπιόθεν νὰ ζυμώνηται, οὕτως εἰπεῖν, μὲ τὴν ἠθικὴν, οὕτω πρέπει εὐθὺς ἀφοῦ ἀρχίσῃ νὰ ἐννοῆ, νὰ διακρίνῃ βαθμηδὸν τὰ περικυκλοῦντα αὐτὸν ἀντικείμενα, νὰ ἠξεύρῃ τί σημαίνουν ταῦτα, πόθεν γίνονται καὶ πῶς, καὶ εἰς τί χρησιμεύουσιν, ἀναλόγως βέβαια, τῆς νοητικῆς δυνάμεως τῶν παιδῶν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τοιαῦτα βιβλία παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχουσιν ἢ τοῦλάχιστον ἐν ἡ δύο, καὶ ταῦτα ἴσως ἀκατάλληλα.

Τοιοῦτον βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Δημοτικὴ ἐκπαίδευσις ἡ παιδικὰ μαθήματα ἐφιλοπονήθη κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ μετὰ βελτιώσεων προσθέτων ὑπὸ τοῦ ἀόκνου καὶ φιλοπονωτάτου Κ.*

Ι. Ε. Γιαννοπούλου Συμβολαιογράφου Πειραιῶς καὶ ἐδημοσιεύθη δαπάνῃ τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς Κ. Λουκᾶ Ράλλη, τοῦ μετὰ ζήλου καὶ ἐλευθερίως μεριμνῶντος ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσεως.

Καταχωρίζομεν τὴν ὑπὸ Κυρίου Γιαννοπούλου πρωτότυπον εἰσαγωγὴν τοῦ βιβλιαρίου τούτου διὰ νὰ δεῖξωμεν ἐκ ταύτης τὴν ἀξίαν τοῦ περιεχομένου.

ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΑ.

Εἰσαγωγή.

Ἐρ. Ποίας γνώσεις ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ἐντίμως καὶ εὐχαρίστως μετὰ τῶν ὁμοίων του;

Ἄπ. Πρέπει νὰ ἔχη γνώσεις τῆς γεωργίας, τῶν ἐπιτηδευμάτων, τῶν τεχνῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Ἐρ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ὅλα ταῦτα;

Ἄπ. Ὁχι· ἀλλὰ χρεωστεῖ τοῦλάχιστον νὰ ἔχη γνώσεις ἐνὸς τῶν κλάδων αὐτῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ ἦναι χρήσιμος διὰ τῆς ἐργασίας του εἰς τὴν κοινωνίαν ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ὑποτεθῇ, καὶ νὰ κερδαίνῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Πολὺ δὲ καλλίτερον εἶναι δι' αὐτὸν καὶ τὴν κοινωνίαν, ἐὰν γνωρίζῃ περισσότερα καὶ ἔχη μεγαλειτέραν ἰκανότητα, ὥστε νὰ ὠφελῇ περισσότερον τοὺς ἄλλους καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐρ. Καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ ἔχη τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω γνώσεων;

Ἄπ. Εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐὰν ἔχη χρήματα ἢ ἄλλην περιουσίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του· ἀλλὰ χρεωστεῖ νὰ τὰ μεταχειρίζηται φρονίμως καὶ ὠφελίμως· ἀνάγκη δὲ νὰ ἐργάζεται τιμίως καὶ νὰ ὠφελῇ τοὺς ὁμοίους του, φερόμενος δικαίως καὶ φιλανθρωπῶς, καὶ αὐξάνων ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἰδικὴν του περιουσίαν· διότι ὁ ἀργὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀνάξιός τοῦ ζῆν. Καὶ διὰ νὰ μὴ μένη ἀργός, χρεωστεῖ νὰ ἔχη τινὰς τῶν ἀνωτέρω γνώσεων εἰς βαθμὸν χρησιμότητος.

Ἐρ. Δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἄλλως πῶς ἐργαζόμενος;

Ἄπ. Δύναται νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ ζῆ ἄτιμος καὶ δυστυχής, ἐὰν ἡ ἐργασία του βλάπτῃ τοὺς ἄλλους, ἢ ἦναι ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὴν ἠθικὴν, διότι εἶναι καὶ πολλαὶ αἰσχραὶ καὶ κακαὶ πράξεις, διὰ τῶν ὁποίων ζῆ ὁ ὄκνηρός, ὁ κακὸς καὶ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν. Αἱ πράξεις αὗται προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, τὴν ὄκνηρίαν, τὴν πλεονεξίαν, τὴν φιλαργυρίαν καὶ ἐν γένει ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ αἰσχρὰ πάθη. Οἱ τὰς κακὰς πράξεις ἐκτελοῦντες ὀνομάζονται ἀπατεῶνες, κλέπται, λησταί, δολοφόνοι κτλ. Ὄταν συλληφῶσιν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, δικάζονται καὶ καταδικάζονται εἰς φυλακὴν ἢ καὶ εἰς θάνατον.

Ἐρ. Ἐξήγησόν μοι τὴν σημασίαν τῶν εἰρημένων γνώσεων, δηλαδὴ τί εἶναι, πρῶτον ἡ γεωργία;

Ἄπ. Ἡ γεωργία περιλαμβάνει πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν καλλιέργειαν, τὴν βελτιώσιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν φυτῶν καὶ καρπῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ζώων λέγεται ἰδίως καὶ κτηνοτροφία.

Ἐρ. Τί εἶναι τὸ ἐπιτήδευμα.

Ἄπ. Τὸ ἐπιτήδευμα εἶναι πᾶσα ἐργασία ἔντιμος, ἧτις δὲν ἀπαιτεῖ πολλὴν ἰκανότητα ἢ εὐφυΐαν τεχνικὴν ὡς εἶναι, φερ' εἰπεῖν, ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐπὶ τῆς ἀμαξήλατου κ. λ. καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν λεγομένων ἐργασιῶν.

Ἐρ. Τί εἶναι ἡ τέχνη;

Ἄπ. Εἶναι ἐξ ἐναντίας ἐργασία, ἧτις ἀπαιτεῖ γύμνασιν εἰδικὴν τῶν χειρῶν καὶ εὐφυΐαν ὡς π. χ. τεχνίται εἶναι ὁ λεπτοεργός, ὁ σιδηρουργός, ὁ ἀγγειοπλάστης, ὁ ναυπηγός, ὁ τυπογράφος κ. λ. Μάλιστα δὲ ὅταν ἡ τέχνη ἀποβλέπῃ τὸν ὑψηλότερον καλλωπισμὸν τῶν οἰκιῶν ἢ τὴν ὑψηλότεραν ἠθικὴν διασκεδάσιν τῶν ἀνθρώπων, τότε ὀνομάζεται ὠραία τέχνη ἢ καλλιτεχνία. Καλλιτέχναι εἶναι ὁ ζωγράφος, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ἀνδριαντοποιός, ὁ μουσουργός, ὁ ποιητής, ὁ ἠθοποιός. . . .

Ἐρ. Τί εἶναι τὸ ἐμπόριον;

Ἄπ. Εἶναι ἡ ἀγορὰ καὶ μεταπώλησις παντὸς προϊόντος τῆς γεωφ-

γίας, τῶν τεχνῶν καὶ βιομηχανίας. Τὸ ἐμπόριον ἐνεργεῖται κυρίως διὰ τῆς μετακομίσεως τῶν προϊόντων αὐτῶν διὰ θαλάσσης καὶ διὰ ξηρᾶς. Οἱ Ἕλληνες διαπρέπουσι πολὺ εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐρ. Τί εἶναι ἡ βιομηχανία;

Ἄπ. Ἡ βιομηχανία εἶναι ἐπίσης τέχνη, ἀλλ' ἡ ἐργασία τῆς ἔχει πολὺ μεγαλειτέραν ἔκτασιν, καὶ ἐκτελεῖται διὰ πολλῶν τεχνιτῶν καὶ κυρίως διὰ μηχανῶν. Τὰ καταστήματά τῆς εἶναι μεγάλα καὶ λέγονται βιομηχανικά π. χ. τὸ κατάστημα ὅπου γίνεται τὸ χαρτίον, λέγεται χαρτοποιεῖον ἑκεῖνο ὅπου γίνονται τὰ ὑαλικά ὀνομάζεται ὑαλοεργεῖον κ. λ.

Ἐρ. Τί εἶναι ἡ ἐπιστήμη;

Ἄπ. Ἡ ἐπιστήμη περιλαμβάνει τὰς γενικωτέρας καὶ ὑψηλοτέρας γνώσεις τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦτο οἱ ἐπιστήμονες εἶναι οἱ μᾶλλον πεφωτισμένοι ἄνδρες τῆς κοινωνίας αὐτοὶ τὴν κυβερνοῦσι καὶ τὴν διευθύνουσι αὐτοὶ δημιουργοῦσι τοὺς νόμους τῆς αὐτοὶ καλῶς φερόμενοι σώζουσι πολλάκις τὰ ἔθνη, ἢ κακῶς φερόμενοι τὰ καταστρέφουσι.

Πρῶτοι ἐπιστήμονες διὰ τὴν πολιτείαν εἶναι οἱ νομικοὶ, τῶν ὁποίων ὁ κυριώτερος κλάδος εἶναι οἱ πολιτικοί. Ἐπιστήμονες εἶναι οἱ οικονομολόγοι, οἱ πολεμικοί. οἱ φιλολόγοι (ἢ διδάτκαλοι), οἱ θεολόγοι, οἱ ἰατροὶ κ. λ. π.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ.

Νέος τις ἡγεμὼν καθ' ὑπερβολὴν κενόδοξος διὰ τὸ κάλλος καὶ διὰ τὸν πλοῦτόν του, ὡς καὶ διὰ τὸ μέγα ἀξίωμά του, εὕρισκετο ἡμέραν τινὰ ἐπάνω εἰς ἓν βουνόν. Εἶδε δὲ ἐκεῖ γέροντά τινα ἐρημίτην μὲ σεβάσμιον πρόσωπον, ὅστις ἐκάθητο ἐμπροσθεν τοῦ κελλίου του καὶ ἐθεώρει κρανίον ἀνθρώπου.

Ὁ νέος ἡγεμὼν τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ λέγει πολὺ ἐμπαικτικῶς.

— Διατί παρατηρεῖς τόσον προσεκτικῶς τὸ κρανίον τοῦτο; ὁποῖαν μελέτην κάμνεις ἐπ' αὐτῆς; Εἰπέ μοι σὲ παρακαλῶ τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ ἔχω μεγάλην περιέργειαν νὰ τὸ μάθω.

Ὁ ἐρημίτης παρατηρήσας τὸν νέον ἡγεμόνα μὲ σκυθρωπὸν πρόσωπον, εἶπε σοβαρῶς πρὸς αὐτόν.

— Ἦθελον νὰ βεβαιωθῶ ἂν τὸ κρανίον τοῦτο ἦτο κεφαλὴ ἡγεμόνος ἢ ἐρημίτου. Ἄλλὰ δυστυχῶς μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ διακρίνω.

Ἡ αὐστηρὰ αὕτη ἀπάντησις τοῦ ἐρημίτου σημαίνει, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἄνθρωποι θνητοί, καὶ ὅτι ὁ χάρων θερίζει ἐξίσου καὶ πτωχοὺς, καὶ πλουσίους βασιλεῖς καὶ ιδιώτας, γέροντας καὶ νέους· καὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθημεν, ἀδιακρίτως καὶ δὲν λαμβάνομεν τίποτε μαζύ μας ἐξ ὧτων ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα. Ὡς ἐὰν ἔλεγε πρὸς τὸν ἡγεμονόπαιδα· διατί νὰ ἦσαι τόσον ἀλαζών, ἐνῶ τὰ πλούτη σου καὶ ἡ δόξα σου καὶ ἡ ὠραιότης σου μετὰ θάνατον χάνονται; Φρόντισον λοιπὸν νὰ διορθώσῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ νὰ πράττῃς μόνον τοιαῦτα ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα εἰς μὲν τὴν γῆν ν' ἀφήσῃς τὸ ὄνομά σου ἀθάνατον, εἰς δὲ τοὺς οὐρανοὺς ν' ἀνταμειφθῇς.

Γ. Α. Α.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώρησον.

Οὐδεμίαν συνδρομὴν πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότη.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Μυθολογία τῶν Περσῶν. — 2. Παρμεντιέροι, (συνέχεια καὶ τέλος). — 3. Ὁ Κάστωρ μετὰ εἰκονογραφίας (συνέχεια καὶ τέλος). — 4. Περὶ γιγάντων. — 5. Βιβλιογραφία. Τέχνη καὶ ἐπιτηδεύματα. — 6. Ὁ ἐρημίτης.